

»Potem se bova pa vozila. Kar po celem svetu bova vozila! Juhuhu, juhuhu!«

»Bodi no pameten!«

Cene in Jože sta se lotila dela, a le na tihem.

Ob robu Komljančevega gozda stoji stara, opuščena sušilnica za sadje. Nihče se ne zmeni zanjo. Zato čaka in čaka, kdaj se bo sesedla. To napolpodrto poslopje izbereta Cene in Jože za svojo delavnico.

Pri Pibrovcu in pri Komljancu je tiste dni izginilo nekaj domačega orodja. Iskali so ga in iskali in čez nekaj dni so ga našli v Komljančevi sušilnici. In tako je prišlo prezgodaj na dan Cenetovo podjetje.

Kaj sta neki delala tam doli?« so vprašali nevoljno Pibrovčev oče.

»Voz.«

»Kakšen voz?«

»Takega, da ima hišo, kakor je bil tisti pri komediji.«

»Čemu pa tak voz?«

»Komedijo bova napravila, da nama ne bo treba v šolo hoditi.«

»Lepa reč to! Samo da iz te moke ne bo kruha. Vama bom jaz napravil komedijo! Po svetu bi se rada vlačila pa lenobo pasla. Ali vaju ni sram!«

»Oh, oče —!«

»Po svetu se mi boš klatil? Pri Pibrovcu je doma dovolj dela, ne potrebujemo nobenega postopača in lenuha!«

Strašno so bili hudi Pibrovčev oče. Pri Komljancu je bil pa ravno tak vihar. In ta vihar je izpihal fantoma želje po vozu s hišico in po platneni hiši in komediji. Dovolj je bilo zdaj komedije doma.

Danes je Cene že velik in pozna svet drugače, kakor ga je poznal v tistih letih, ko se je to godilo. Zato je pa tudi danes hvaležen za lepe nauke svojemu očetu, čeprav je bil takrat prepričan, da ga oče samo iz nevoščljivosti ne pusté po svetu. Kako je takrat ljubil komedijo, kako se mu zdi danes pristudna!

J. E. Bogomil.

Stričev svet.

Japonska povest. — Priredil Maksimov.

Striček je pripovedoval: Neki mladenič je hodil dan in noč po zabavah in razmetaval denar, kot bi ga bil pobiral po cestah. Za prošnje in opomine staršev in pravih prijateljev se je malo menil; hodil je dalje svojo pot.

Nekoč ga povabi k sebi njegov stric, izkušen mož. Govoril je z njim o pravih pametnega življenja in mu pokazal slednjič leseno skrinjico z napisom: »Hranilna pušica«.

Povedal mu je to: »V modri knjigi sem bral o nekem možu, ki je vselej, kadar bi bil moral potrošiti 100 denarjev, porabil le 80, prihranek pa dal v pušico; od 200 denarjev jih je porabil le 160, ostanek pa dal vedno v pušico. Na ta način je vedno shranjeval dve desetini svojih izdatkov in tako počasi obogatel.

Delaj še ti tako in deni vedno od sto denarjev, ki bi jih imel darovati za zabave, 20 v pušico. Če boš pri tem vztrajal in uvidel, kako se ti na ta način premoženje množi, boš kmalu začel z veseljem opuščati drage zabave. Torej ne pozabi, kar sem ti rekel.« S temi besedami izroči stric mladeniču hranilno pušico.

Mladenič se zahvali za dar in obljubi, da se bo ravnal po stričevem nasvetu.

Čez par mesecev pride star služabnik ves žalosten k stricu in mu pripoveduje, da mladenič po onem razgovoru živi še bolj potratno kot prej in da je že blizu gospodarskega poloma.

Še tisti večer pokliče stric mladeniča k sebi in ga ostro okara, zakaj se ni poboljšal, kot je bil obljubil.

»Po tvojem pravilu o varčevanju sem se natančno ravnal,« pravi mladenič. »To je res veselje, če človek vidi, da se denar v skrinjici množi. Deval sem vedno dve desetini svojih izdatkov v pušico. Tako sem predvčeranjem od sto denarjev, ki sem jih mislil zaveseljačiti, prihranil dvajset, včeraj od petsto sto in danes od tristo šestdeset. Prihranki, ki sem jih na ta način dobival, pa vendar še niso bili kaka posebna vsota. Mislil sem si torej: obiskuj do prihodnje pomladi zabave še z večjo vnemo kot do sedaj in si odtrgavaj vedno dve desetini stroškov — potem bo kmalu v pušici razveseljiva vsota. Z vnemo sem se torej ravnal po tvojem nasvetu, ljubi striček, zato se ne smeš hudovati!«

Star pregovor pravi: »Najboljše mazilo je v mazačevi roki strup.«

Živali.

11. Krava.

Kravica, žival uboga,
mnoga tare te nadloga;
s konji moraš že orati,
zraven pa še mleka dati.

Dosti mleka, malo klaje,
to bi gospodar najraje,
in še tele vsako leto —
to malenkost ni, presneto!

Komaj dobro zna hoditi,
mora telek že voziti;
ker pa pameti še nima,
vleče malo, več pa kima.

Bič potem mu kožo maže,
da bi revež peljal laže,
svet govedo le izrablja,
na dobrote pa pozablja.

Maksimov.

